

Spørgsmål 3:

Udvalget udbeder sig en nærmere uddybning og præcisering af, hvad det er i den belgiske lovgivning om økonomisk udvikling, herunder egnsudvikling, som efter Kommissionens opfattelse strider mod Romtraktaten. Det ønskes i denne forbindelse oplyst, på hvilke punkter den i Belgien praktiserede egnsudviklingspolitik efter Kommissionens opfattelse går ud over, hvad der er foreneligt med EF-reglerne, herunder på hvilke områder og i hvilke zoner der er ydet statsstøtte til udviklingsprojekter. (Der henvises i det hele til markedssekretariatets notat af 4. november 1971 (se underbilag 3 til bilag 1)).

Svar:

I tillænkning til markedssekretariatets notat af 4. november 1971 kan oplyses følgende om EF-Kommissionens intervention i anledning af den belgiske egnsudviklingslovgivning:

Den belgiske egnsudviklingslov er ikke blot en lov om egnsudvikling, men generelt en lov om økonomisk udvikling, der omfatter et større kompleks af regler. De regionalpolitiske bestemmelser er dog de vigtigste.

En række bestemmelser vedrører støtte til infrastrukturopgaver samt kontrol med og overvågelse af udenlandske selskaber i Belgien. Disse overvågningsbestemmelser, som kun er tænkt anvendt over for udenlandske selskaber eller selskaber med udenlandsk deltagelse, er efter Kommissionens opfattelse i strid med Rom-traktatens etableringsretlige bestemmelser, da der er tale om forskelsbehandling på grundlag af nationalitet. Kommissionen overvejer derfor at anlægge sag ved EF's domstol med henblik på at få Belgien dømt til at ophæve disse bestemmelser.

Hvad særligt angår bestemmelserne om regionalhjælp vedrører Kommissionens betænkeligheder i første række udvælgelsen af de områder, hvortil der kan ydes regional hjælp. De regionalpolitiske bestemmelser er på afgørende vis præget af Belgiens opdeling i sprogområder og sproggrupper og de store politisk-psykologiske problemer, som dette giver anledning til. Ved vedtagelsen af den belgiske egnsudviklingslov i 1970 kunne man, på grund af den politiske nødvendighed af at skabe balance mellem de to sproggrupper, ikke opnå enighed om, hvilke egne

der kunne få andel i regionalstøtte. Dette førte til, at man fortsatte med at anvende den opdeling, som var gældende under de tidligere love fra henholdsvis 1959 og 1966.

Kommissionen fandt ikke denne fremgangsmåde rimelig. Opdelingen burde tage hensyn til den stedfundne økonomiske udvikling, og Kommissionen anmodede derfor den belgiske regering om at fremkomme med et nyt forslag til opdeling. Efter 1 1/2 års drøftelser fremlagde den belgiske regering i efteråret 1971 et nyt forslag til opdeling mellem støtteberettigede og ikke-støtteberettigede regioner. Dette forslag var dog som følge af, at den belgiske regering af hensyn til balancen mellem de sproglige områder havde medtaget meget store dele af Belgien i gruppen af støtteberettigede områder, ikke umiddelbart tilfredsstillende fra Kommissionens synspunkt, og den anmodede derfor den belgiske regering om at oplyse, hvilke kriterier den havde anvendt for udvælgelsen af disse egne. Kommissionen har herefter fra den belgiske regering modtaget en redegørelse for disse kriterier. Man finder imidlertid ikke at kunne godkende alle de fra belgisk side fremførte kriterier, i første række fordi en række af disse vedrører udviklingen gennem de sidste 5 år. Til eksempel kan nævnes, at man efter den belgiske regerings opfattelse skal kunne tage hensyn til antallet af nedlagte stillinger i de sidste 5 år og udviklingstendenserne for industrien inden for det pågældende område i de sidste 5 år. Efter Kommissionens opfattelse er sådanne kriterier mindre heldige. Det, man efter Kommissionens opfattelse skal se på, når der skal træffes beslutning, om en egn skal være berettiget til at modtage udviklingshjælp eller ej, må være den aktuelle situation, d. v. s. det aktuelle antal af arbejdsløse, den aktuelle befolkningstæthed og det aktuelle industrielle udviklingsniveau m. v. Kommissionen er herudover enig i, at man til en vis grad skal tage hensyn til udsigterne for den nærmeste fremtid, men man kan ikke acceptere hensyntagen til fortiden. Kommissionen søger — i stedet for at indtage det standpunkt at erklære de ovenfor nævnte belgiske bestemmelser om egnsudvikling i strid med EF's regler — at formulere et mellemstandpunkt, hvor Kommissionen gør rede for, hvilke egne den ifølge EF's regler vil kunne acceptere som